

Se alkoi siitä sumuisesta aamusta jolloin olin ensimmäistä kertaa ulkona poikaystäväni Jättämisen jälkeen. Tiedän miten typerä olin kun aloin miettiä mitä olisi voinut tapahtua, Jos olisimme olleet vielä yhdessä. Minun piti ryhdistäytyä, ja lopettaa murehtiminen, sillä Olinhan minä itse hänet jättänyt. Kulkiessani eteenpäin, minua tuli vastaan moni poikaystäväni Ystävä, mutta he katsoivat minua halveksien ja jättivät tervehtimisen sikseen. Vain yksi Ystävästäni ymmärsi minua. Hänen nimensä oli Kikka, ja hän sai minut nauramaan kun Olin surullinen, tai iloitsemaan elämän hyvistä asioista, kun muistelin vain huonoja. Olin matkalla hänen asunnolleen, koska olimme puhuneet pitkään aikaan vain Puhelimessa ja hän halusi tavata minut taas. Hänen asunnolleen oli pitkä matka, joten jouduin Ottamaan bussin. Siellä minä seisoin kylmettyneenä bussipysäkillä ja odotin että Turkuun Menevä bussi tulisi pian. Sitten näin jonkun kävelevän kädet tummanruskean takin sisällä. Hänellä ei ollut muuta kuin huppu päässä ja arvelin hänen suuntaavan bussipysäkille. Olin oikeassa. Hän harppoi pitkillä askeleilla minua kohti. Hän jäi seisomaan viereeni. Silloin näin tuon Miehen komeat kasvot. Jäin tuijottamaan häntä hölmö ilme kasvoillani. Taisin tuijottaa häntä vaikka Kuinka kauan. Mies kääntyi katsomaan minua, ja naurahti nähdessään ilmeeni. Hän ojensi kätensä Ja sanoi: "Hei, olen Mika. Mika Ketola." Havahduin hänen lumoavista kasvoistaan ja sanoistaan, mutta käännyn katsomaan hänen kättään. Ojensin oman käteni. "Sara Koivisto." töksäytin. Mika hymyili, ja hänen hymynsä tarttui minuun. Kätemme erkanivat, kun näimme bussin tulevan. Hän antoi minun mennä bussiin ensin. Istuimme samalle penkille ja juttelimme niitä näitä. Mika tuli samaan kerrostaloon missä Kikka asui ja hän kertoi minulle asuvansa asunnossa 16. Hän myös kertoi kulkevänsä joka arkipäivä samalla bussilla töihin, ja sieltä takaisin. Joudui kuitenkin hyvästelemään hänet, kun lähdin kapuamaan portaita ylöspäin Kikan asuntoon. Koputin Kikan oveen ja hän tuli heti avaamaan. Hän oli vain alusvaatteisillaan, mutta minulla oli Liian kiire kertoa mitä oli tapahtunut, joten en keskittynyt asiaan niin paljoa. Tapasin Mikan joka viikko ja välimme lämpenivät. Minulla ja Mikalla oli pieni ihastus toisiimme, mutta kumpikaan ei koskaan kysynyt sitä isoa kysymystä. Olin saanut paljon itseluottamusta ja olin valmis. Seuraavana päivänä tapasin Mikan taas. Katsoin häntä silmiin hymyillen. Olin kuullut tämän telkkarista ja toivoin että se toimisi. Keräsin kaiken rohkeuteni ja sanoin vakavasti: "Kuule, meistä ei tule ikinä mitään, jos sinä et nyt suutele minua." Mika näytti sekunnin yllättyneeltä mutta sitten hän kaappasi minut syliinsä ja toden totta suuteli minua. Suutelimme monia tunteja, emmekä välittäneet tippaakaan siitä että bussit menivät ja tulivat, koska se hetki oli täydellinen.